

Derfor har vi i hvert fald i Enhedslisten syntes, at det skulle være sådan, at de små virksomheder ikke bare kunne indberette det, men at de faktisk også havde en mulighed for at få forandret på situationen, ved at Konkurrencerådet kunne pålægge virksomhederne at indsende nogle informationer. Der er jo ikke nogen domfældelse i det. Det er alene et spørgsmål om, at Konkurrencerådet skal kunne pålægge virksomhederne, altså de store, der tryner de små, at indsende nogle informationer og på baggrund af det så tage stilling til, om der skal skrives ind.

Hvordan kan Dansk Folkeparti have et stort problem med det?

(Kort bemærkning).

Colette L. Brix (DF):

Jamen vi har ikke særlig mange store problemer med det, overhovedet ikke. Vores problemer er såmænd ikke så store, at vi ikke kan klare dem.

Kl. 10.50

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil bliver hele tiden ved med at spørge, hvordan vi kan ændre mening. Jamen der er altså kommet nogle tiltag på området, og jeg kan godt remse dem op igen. Og så sætter man sig ned og finder ud af, hvad det egentlig er, det her handler om. Omvendt bevisbyrde er et kæmpeindgreb i virksomhederne, og det ved fru Pernille Rosenkrantz-Theil godt.

Men uanset hvad vi ville gøre ved store virksomheder, hvor forfærdeligt vi end ville behandle dem, så ville fru Pernille Rosenkrantz-Theil til enhver tid sige, at det er o.k. med dem, fordi de ikke er særlig populære, det ved jeg godt, hos fru Pernille Rosenkrantz-Theil og hos mange andre. Men et eller andet sted, sagt til fru Pernille Rosenkrantz-Theil, skal de jo være her, og de har ret til at være her, og de har ret til at blive behandlet ordentligt ligesom alle andre. Hvis ikke de gør det, de skal, og ikke behandler de små ordentligt, skal de selvfølgelig også have en ordentlig en på torsken, og det ved de godt, og det er de også indstillet på.

Og så vil jeg gerne lige sige, at det da ikke kan have undgået fru Pernille Rosenkrantz-Theils opmærksomhed, at man nu har lavet stramminger: Forbud mod bindende videresalgspriser præciseres, dominerende virksomheder kan påbydes at indsætte handelsbetingelser, fusionskontrollen ændres, så det gælder for flere potentielle fusioner, og man forsejler lokalerne op til 72 timer, og jeg kan blive ved. Det er stramning på stramning på stramning på stramning. Det

eneste, vi har været inde at røre ved, er omvendt bevisbyrde. Det er det eneste, vi har været inde at røre ved. Er det så forfærdeligt?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Når man hører fru Colette Brix' indlæg, må man jo sige, at det er under devisen: jo større problemer, jo hurtigere taler man.

Colette L. Brix (DF):

Undskyld, jeg hørte faktisk ikke, hvad der blev sagt.

Jørn Jespersen (SF):

Jamen jeg talte heller ikke så hurtigt.

Colette L. Brix (DF):

Nå, o.k.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg siger: jo større problemer, jo hurtigere taler fru Brix.

Colette L. Brix (DF):

Nej, ikke nødvendigvis.

Jørn Jespersen (SF):

Jo, det er ret tydeligt.

Colette L. Brix (DF):

Nej.

Formanden:

Nu er det hr. Jespersen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Derfor er mit spørgsmål, om ikke det meget enkelt kan beskrives på den måde, at Dansk Folkeparti bare har skiftet politik. For et år siden var det hr. Christian H. Hansen, der som fødevarerordfører tegnede Dansk Folkeparti udadtil, og han gav udtryk for, at han sammen med oppositionen gerne ville være med til at stramme konkurrencelovgivningen, sådan at store monopoler ikke længere kunne misbruge deres dominerende stilling i samme omfang som hidtil – altså, at man ville stække Arla og Carlsberg og andre store monopoler i deres ufine forretningsmetoder.

Men det slag har hr. Christian H. Hansen tabt internt i Dansk Folkeparti, og nu er det fru Colette Brix, der tegner butikken, og det er helt an-